

מיכתבים

אותי זה מצחיקו

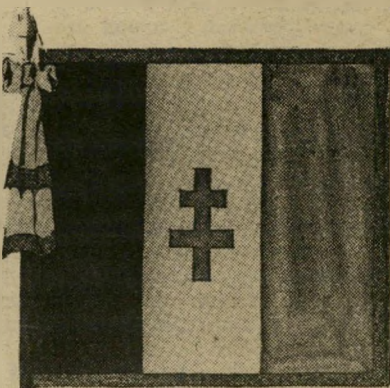
על אייחללת חנויות אביזרי-מין במדריך המסווג ("תשקוף"), העולם הזה 1.2.89.

החלטת ועדת-הסיווגים של מדרוך הכתובות והטלפונים שלא לפרסם את מודעותיהן של חנויות אביזרי-המין היא, בסך-הכל, מצחיקה. הציבור הרחי, או החילוני-שמרני, איננו מוחה על כך שמודעות-ענק של חנויות אלה, שתוכנן אינו משאיר שום דבר לדימויו, מתפרסמות, כמעט מדי יום, בשלושת הצהרונים, שתפוצתם המשותפת בוודאי איננה נופלת מזאת של המדריך המסווג. נעמי ורפל, תל-אביב

שתי וערב

על הצלב כסמל לאומי ("יומן אישי"), העולם הזה 25.1.89.

כל אחד והצלב שלו. אם הצלב הכבד ביותר שנשא וינסטון צ'רצ'יל על גבו היה צלב לוריי, מה יאמר נשיא פינלנד, שעל ניסו הרישמי, נסידו נשיא, מתנוסס לו (אמנם מימים ימימה, עוד כטרם

צלב לוריי

ידעו להגיד כפינית אדולף היטלר) צלב-קיסר צהובה, אם כי קצת קצוץ קרסיו. צ. לב, סביון

סימפאתי ונעים

על תצלום של ח'כית בכירה ("נסעתי למאריס בגלל הטיורן של הימין!"), העולם הזה 18.1.89.

העולם הזה הוא שבועון מצוייר (יותר נכון, שבועון מאייר, שזה התרגום המדוייק של המושג אילאסטרירט מגזין המקובל בעולם העיתונות) ולכן הוא, כמתבקש, גרוש תמיד תצלומים מעניינים וזאת אחת הסיבות שאני קונה אותו כל שבוע.

תמתי ממהתי מרוע מקפידים עורכי העולם הזה לציין ליד כל תצלום את שמו של הנושא. הלא, ככלות הכול, אין העולם הזה פירוט מיקצועי לחובבי צילום. השבוע הבנתי. זה היה כשגיליתי, בראשונה עד כמה שזיכרוני מגיע, תצלום סימפאתי ונעים של ח'כ אורה נמר, המצולמת בדרך כלל בצורה שאיננה מחמיאה לה. ואז, באמת, הסתקרנתי מי הוא הצלם שעשה זאת. הצצתי כשולי התצלום וגיליתי את זהות הצלם: הצלמת רחל אבנרי.

תודה לך, אבנרי.

* כפי שהופיע ביוסו האישי של נשיא צרפת, שארל דהגול, בשנים 1968-1959.

מיכתבים למערכת

העולם הזה שומר לעצמו את הזכות לערוך מיכתבי קוראים מסיבות לשוניות, מיספ-טיות או טכניות.

כתובת המערכת

קוראים המבקשים לכתוב למערכת העולם הזה מתבקשים לייק בכתובת המערכת: רחוב גורדון 3, תל-אביב, מיקוד 63458. בשעת הצורך ניתן גם לסגות במי-לסן — 232262 (03), בפקסימיליה — 245242-3-972. מניו 2009, ובטלסקס — RMYM IL 341667.

(המשך סעמוד 3)

ביום הקודם לשידור ידיעה זאת, שנוסחה במג-מתיות כה בוטה, בשניים וחצי אחוזים (שניים וחצי אחוזים!).

המסקנה שלי: ריעות הסמן הזה אינו סימפא-תיות, אבל אולי יש להן על מה להתבסס, בכל-חיים פלדמן, רמת-גן

שחורות, שחורות

עוד על גיוס בנות לצה"ל ("שורות אחר"), העולם הזה 11.1.89 והלאה).

העניין עם ביטול שרות-החובה לבנות אינו פשוט כל-כך. הלא גם העולם הזה מודה שלמיק צועות מסוימים בצה"ל הן מביאות תועלת רבה. כאשר קיים גיוס-חובה, צה"ל יכול לבחור מתוך מאגרי-המגויסות את הטובות ביותר ואת המתאימות ביותר למיקצועות אלה.

אך מה יקרה כאשר צה"ל יצטרך לאייש מיק צועות אלה במתנדבות (או במחפשות-עיסוקה)? אינני בטוחה בתשובה.

אבל לצבא ארצות-הברית, שבו אין גיוס-חובה (גם לא לבנים), יש תשובה — אולי לא נעימה, אבל מרברת בעד עצמה: 44.3% מן החילות המי-שרתות בצבא ארצות-הברית (והרואות בכך, יש להניח, בעיקר מקור-פרנסה), הן שחורות, שעה שאחוז השחורים בכלל האוכלוסיה האמריקאית הוא 12 בלבד.

אולי הנמשל איננו דומה כל-כך למשל, אבל...

חווה ברדיודי, ראשון-לציון

קפריסין בבן-גוריון

על יחס אנטי-הביטחון לתיירים יוצאים ("הוי, סוזאנה"), "יומן אישי", העולם הזה 18.1.89.

התייחסות שלטונית-הביטחון בנמלה-תעופה בן-גוריון לתיירת הבריטית הרעידו בי הרכה ניי-מיס. מיקרה דומה להפי-ליא אירע גם לידידה, תיירת דנית, שליזיית לי-נמלה-תעופה.

הצעירה, בדיוק כפי-מיקרה של התיירת הי-בריטית, זכרה רק שם אחד — של מורירי לי-ריקודיעס, והיא היתה משוכנעת שכל אנשי-הביטחון ורקדים ריקודים עם ולכן יהיה שם זה מספיק כדי לעמוד לזכור-תה.

קורא בהן

קיצורו של דבר, אותה צעירה כבר לא תבוא שוב לישראל, מאחר והשפלה מן הסוג שאותו עברה בנמלה-תעופה בן-גוריון (כולל שאלות לאי-רלוונטיות), היתה עבורה לסיט.

מן הראוי להעביר פעם את שרה-תיירות את מרורייה-גיהינוס שאותם עובר התייר היוצא, ואז אולי ישתפרו פני הדברים ותתחיל נסיגת-ימה מן הנסיגה המתמדת בתיירות.

תיזכורת: בעוד התיירות לישראל מסקרני-בי-יה, שאותה מונים בשערות אלפים, ירדה, התיירות מארצות-צפון אלה לקפריסין, למשל, עלתה ב-50% ואילו התיירות לספרד, מארצות אלה, המסתכמת במאות אלפים לשנה, עלתה ב-21%.

פעם חלמנו שהתיירות אצלנו תהיה "כמו לסי-פרד", עכשיו צריכים לחלום שהתיירות אצלנו תקבל את מימרי קפריסין. עלי בהן, קופנהאגן

כל אחד וקוטג'ו

על מחלוקת אמריטית בנושא גבנית-קוטג' ("מטלית אדומה"), העולם הזה 18.1.89.

מ. בקר (שאני חושד בו מאוד שחתימתו אינה אלא התחכמות, והכוונה לאחד "מבקר"), הקוטל את סיפרו החרש של אדם ברוך על הפסל יחיאל שמי, מעיר, כבדרך אגב, שלולא סממנים מסויי-מכאן ברור שמר בקר (או הארון המבקר) איננו יודע מה שהולך אצלנו בכית. אחרת היה יודע על מה שהולך כל בוקר בין אשתי לבני, לפני שמכי-נים את השולחן לארוחת-הבוקר. קוטג' חמישה אחוז קוטג' תישעה אחוז?

שלום רוט, תל-אביב

המותו במדינה דמוקרטית, האם הם לא עוברים את הגבול של החוקיות, דנים בהן, אז, היה... רמון: האם היתה לך אי-פעם כוונה לעצור את עורך העולם הזה במעצר מינהלי? הרמון: לא הייתי עושה לו את הטובה הזאת! ונכלל... נכלל לא היה אז שימוש נרחב במעצר מינהלי.

רמון: לא שקלת את זה אף פעם? הרמון: לא לא הייתי יודע כל-כך קרוב אליו, שאעשה לו את זה!

עלילה גסה

בדברים האלה על העולם הזה אין מילה אחת של אמת. זוהי עלילה גסה.

העולם הזה לא תמד מעולם בשום מחתרת. איסר מתכוון כאן למחתרות הימניות הקיצוניות, שהיו קיימות אז.

אחת ממחתרות אלה התנכלה להעולם הזה, שתמד כבר אז בהקמת מדינה פלסטינית ובשלום עם העולם הערבי. בסוף 1952 נהנתה פצצה בחלון המערכת. היא התפוצצה ופצעה שני אנשים וכי-הם הקאריקטוריסט דושי. אז עורר הגראפי של העולם הזה. לרברי המיטרה והשב"כ הנתנה פצצה זו על-ידי המחתרת הימנית, שנשפטה אחר-כך בצריפין. אולם מעולם לא הורשע איש על הנתת פצצה זו, כשם שלא הורשע איש על מעשי-אלימות וטרור אחרים שבוצעו אז נגד העולם הזה.

איסר הראל טען שהאיסר העומד בראש המחתרת הוא הר"ר ישראל אלדר (שייכו). איש זה קרא פומבית לרצחתי. על כך הגיש עורך-הדיון מרובי-שטיין קובלנה פלילית, מבלי לשאול אותי, והתי-נהל מישפט פלילי על הסתה לרצח.

על מה, אם כן, מסתמך איסר הראל בטענתו המיפלצתית? פשוט מאוד: למרות החשבון שלנו עם אלדר ומרעיו, ראה העולם הזה חובה לעצמו להגן על זכויותיהם כאזרחים במדינת-חוק. כאשר החליט בן-גוריון לפטר את אלדר ממשרתו כמזכיר, רה, בשל ריעותיו, מחינו עלי-כך. כאשר ניסו ל-השתמש נגדם באמצעים אנטי-דמוקרטיים, התי-נגרנו. כאשר התגלו מחתרות שרוב חבריהן היו סוכני השב"כ, שחשנו את העובדות. כאשר התגלו בדרים מוזרים וארוך אם בחקירת רצח הר"ר ישראל קסטנר, הצבענו עלי-כך.

רק מוח מעוות מאוד יכול לדאות בכך: תמיכה במחתרות!

לשיא הגיע הראל בתשובתו לשאלת ח"כ רמון על כוונתו לעצור אותי. .. בעניין זה ישנה עדות מעל לכל ספק: זו של מנחם בגין. בראייה של ההתפרסם ב-1977, זמן קצר אחרי עלותו לשילטון, גילה בגין שהוא התבי-קש בשעתו לתת את הסכמתו למעצרי המינהלי, בטענה שאני סוכן סובייטי. בגין, שירע היטב שזו-הי שטות, התנגד לכך באופן קיצוני ואיים להרי-עיש שמיים ואריך אם תבוצע המזימה.

גילדי זה לא היה חידוש לגבני, מפני שבשעתו, כאשר נרקמה המזימה, שיגר אלי בגין את יעקוב מרידור כדי להזהיר אותי מפניה.

כל זה ידוע היטב לאיסר הראל. רבריו הם שקר גס. עברו מאז הרבה שנים. אומרים: מודה ועוזב — ירוחם. איסר הראל אינו מודה ואינו עוזב. מחרידה העובדה שאדם כזה החזיק בידו את העוצב-מה האדירה של שרות-הביטחון, בלי כל ביקורת מלבד זו של פוליטיקאי זקן ועסוק. יש בזה גם אזוהרה לגבי העתיד.

א.ב.א.

קו יא ין?

מיהו שקרן מושלם? אדם המשקר לך במצח נחושה ומסתכל הישר בעיניך, ואתה מאמין לו כאותו הרגע, למרות שאתה יודע שכל מילה היוצאת מפיו היא שקר.

אין אדם המתאים להגדרה זו יותר מאשר איסר הראל, מי שהיה הממונה על שרות-הביטחון מטי-עם דוד בן-גוריון, ראש-השב"כ ולאחר מכן ראש-המוסר.

השבוע הוא עשה זאת שוב. הוא הזמין לראיון בתוכנית מוסף המוסר

פיו של הטלוויזיה החי-נוכית. רן מרגלית, המר-איון הקבוע, וח"כ חיים רמון, המראיין-האורח, הציגו לו שאלות. איסר הראל ("איסר הקטן", כפי שהכל קראו לו כי-שעתו) הסתכל בהם ובי-קהל-הצופים בעיניו הכי-חולות והתמימות, והשי-מע שורה של שקרים מסמרי-שיער. הוא היה אמין לגמרי. אי-אפשר היה לפקפק בכנותו.

כמהלך הראיון התפתח הרבישיה הבא על העור-לם הזה (שלוש הנקודות מסמנות מקומות שבהם היסס וגימגם הראל):

הראל: אם אתה מתכוון לפרשה המפורסמת של המיקרופון אצל יערי, אז אני רוצה להגיד לך, הפעולה הזאת מכחינת החוקיות שלה היתה לגיי-טימית לחלוטין, מכיון שבאותו זמן הממשלה, זאת אומרת בן-גוריון, וכמה שרים איתו, בתוך זה גולדה מאיר, זלמן ארון ועוד מישהו, אשכול, הם הרגישו שיש צורך לפקח על מפ"ם בגלל ההירדר-רות שלה בקומפוזיט, כמו שהיה באותה תקופה. מלבד זאת הרי אני מספר בספר על מחתרת: מחתרת ממש.

מרגלית: וזו פעולה חוקית, שממשלה מחלי-טה שזאת צריכה לפקח על מיפלגה פוליטית לגרי-טימית?

הראל: זה לא היה ווטריניס — זה עניין ביטחוני ממדרגה ראשונה!

רמון: וזה לא קרה, שעקבתם אחרי מיפלגות פוליטיות כשלא היה חשד לביטחון-המדינה כמו למשל מאבקי-התורמה שלכם נגד מה שהיה קרוי

או "השבועון המסויים", העולם הזה? הרמון: אני רוצה להגיד לך: קודם כל, העולם הזה, אם אתה כבר מוכיח זאת, ואני אמרתי את זה גם בטלוויזיה, ולא אתה, ואני חוזר על זה, העולם הזה הפעיל אז סחטנות ולחץ נגד הגורמים הפרי-ליטיים. היתה תקופה שהעיתונאים, או עורכי-הדעי-תונים, פחדו מהעולם הזה יותר מאשר...

רמון: וזה תפקידך, כראש-השרותים, להילחם נגד זה?

הראל: לא. אבל הוא תמד בכל המחתרות: הוא תמד בכל הפעולות האסורות! מפני שהוא

ראה את עצמו... מרגלית: אבל הוא לא עשה פעולה חשי-

אית, בלתי-חוקית! הרמון: אבל כשיש מישהו... כשיש... אני...

אני לא מבין... אני לא מבין את הצגת השאלה הזאת...

רמון: גם היום יש שתומכים במחתרת, במתח-רות מסיימות, ואיש אינו שוקל לכפור לגביטי-מיות שלהם.

הראל: אבל יש גיי... אבל באים ליועץ המישי-פטי לממשלה, ושואלים אותו האם הפעולות הזאת מותרות או אסורות... חורגת מן התחום של